

En eksperimentell funksjonell analyse og behandling av problematferd i form av roping hos jente med multifunksjonshemning

Jørn Arve Vold

Fredrikstad kommune

Artikkelen beskriver en eksperimentell funksjonell analyse av problematferd, roping, hos en jente med multifunksjonshemning. Analysene gjorde det mulig å dra slutninger om hvilke funksjoner målatferden hadde. Det viste seg at målatferden hadde flere funksjoner. Nærmere bestemt var atferden opprettholdt ved automatisk/sensorisk forsterkning og unnslippelse fra bestemte krav. Ved å ta utgangspunkt i resultatene fra den funksjonelle analysen ble det iverksatt behandling i det naturlige miljøet som førte til markert reduksjon av problematferden. Resultatene av analyser og behandling diskuteres til slutt.

Stikkord: Multifunksjonshemning, eksperimentelle funksjonelle analyser, problematferd, roping.

Innledning

Det er i dag vanlig å utføre funksjonelle analyser i forkant av behandling av problematferd. Å vite hvilken funksjon atferden har øker vanligvis muligheten for å komme fram til effektiv behandling. Funksjonelle analyser er ulike metoder som har som formål å finne sammenhengen mellom foranledningene, atferden og dens konsekvenser (Kazdin, 1994). Det er også kommet en lovregulering av bruk av tvang og makt i omsorgen for psykisk utviklingshemmede (Kapittel 4A i LOST), som anbefaler bruk av funksjonelle analyser som et ledd i å finne god og presis behandling av problematferd.

Nærmere bestemt er funksjonelle analyser et sett av instrumenter

for å avdekke forsterkningsbetingelser, etablerende operasjoner og settinghendelser for problematferd, og deretter bruke denne kunnskapen til å skreddersy behandling for personen. I dette ligger det at alle systematiske metoder for å undersøke årsaker til problematferd omfattes av begrepet funksjonelle analyser. Dette kan være intervjuer og standardiserte redskaper som MAS (Durand, 1990) og FAI (O'Neill et al., 1997), ulike former for observasjoner i miljøet som "Scatter plot" (Touchette, MacDonald, & Langer, 1985), FAO (O'Neill et al., 1997) og såkalt ABC-skjema (Bijou, Peterson & Ault, 1968). Nok en metode for å finne funksjonen til problematferd er eksperimentelle metoder, også kalt analoge betingelser. Dette innebærer å systematisk arrangere forskjellige situasjoner for å finne ut om atferden finner sted i ulik grad under ulike betingelser (se f.eks. Iwata, Dorsey, Slifer, Bauman & Richman, 1982; Carr, Crichton & Binkoff, 1980; Carr, & Durand, 1985).

Det er ulike måter å gjennomføre eksperimentelle analyser på, men de bygger i hovedsak på en studie utført av Iwata et al. (1982). I denne studien laget forskerne fire betingelser. Disse var (1) oppmerksomhet i form av sosial irettesettelse hver gang problematferden forekom, (2) undervisningsmessige krav som personen unnslopp hver gang problematferden forekom, (3) at personen var alene, og (4) ustrukturert lek hvor det ikke ble stilt noen krav eller formidlet noen konsekvenser av problematferd. Betingelsene var strukturerte etterligninger av betingelser som lenge hadde vært påvist å igangsette og opprettholde problematferd under naturlige forhold. Ustrukturert lek-betingelsen er for øvrig en kontrollbetingelse som er utformet med tanke på at problematferden ikke skal forekomme, ved at det ikke stilles noen krav eller gjøres noe som kan forsterke problematferden. Også dette kan gi viktig informasjon om mulige tiltak. I senere studier er også betingelser i form av at problematferden medfører materielle forsterkere tatt med (Northup et al., 1991; Kern, Mauk, Marder & Mace, 1995).

I denne artikkelen utførte vi en eksperimentell analyse av problematferd, nærmere bestemt roping, hos en jente med multifunksjonshemming, Kari. Vi laget betingelser som tok hensyn til at hun var svaktfungerende og samhandlet svært lite med miljøet rundt seg. Blant annet ble ikke betingelsen som innebærer mulig materiell forsterkning tatt med. Grunnen til at analysen skjedde eksperimentelt var at det var vanskelig å analysere årsaker til problematferden under mer naturlige betingelser. Jeg gjennomgår den eksperimentelle analysen og resultatene fra denne først. Deretter gjennomgår jeg den påfølgende behandlingen i det naturlige miljøet og resultatene av denne.

Del 1: Eksperimentelle funksjonelle analyser

Metode

Målperson

Målpersonen var en jente på 12 år med multifunksjonshemming. Hun var svært svak ved fødselen og det ble raskt konstatert en stor medfødt hjerneskade. Tre uker gammel ble hun operert for hydrocephalus og det ble lagt inn shunt. Ved en shuntsvikt da hun var ett og et halvt år gikk hun i koma og mistet antakelig store deler av synet og regnes nå som funksjonelt blind. Kari er 100 % avhengig av hjelp i alle daglige gjøremål og sitter i rullestol. På grunn av skjevhet i ryggen har hun kroppskorsett. Cerebral parese gjør at hun har liten bevegelse i armer og ben. Hun har litt bevegelse i høyre arm, og kan strekke den fram, men hun tar lite etter ting rundt seg og hvis hun håndledes til å leke med ting skjer dette kun i korte perioder. Kari har ingen klare kommunikative uttrykk unntatt å le når hun ser ut til å ha det bra og gråte når hun ser ut til å ha vondt. Kari bor sammen med begge foreldrene og går i klasse med elever med noenlunde samme problematikk.

Kari har hatt høye lyder, som ble et problem etter en hofteoperasjon da hun var ca. fem år. Senere har lydene økt både i styrke og mengde, og har ført til at hun er i ferd med å bli sosialt isolert fordi lydene overdøver personer i omgivelsene og er veldig belastende å høre på. Før de eksperimentelle analysene ble det sett på om lydene kunne skyldes smerter, men det ble konkludert med at dette ikke var tilfelle. Vi så også at ropingen varierte i mengde og styrke i løpet av dagen, noe som tydet på at miljøforhold kunne påvirke ropingen.

Setting

Analysen foregikk ved skolen i et rom utenfor avdelingen som ellers ble brukt som sanserom (Snoezelen). Rommet målte 2,5 x 4,5 meter og ble ryddet for ting som ikke trengtes til selve analysen. Analysen ble utført i fem dager. Hver testbetingelse varte i ti minutter. To stoler ble satt inn på den ene kortsiden av rommet. Der satt personen som filmet sekvensene, og en observatør. I midten av rommet ble det satt inn en stol til personen som skulle samhandle med målpersonen. Når Kari kom inn i rommet satt personalet som skulle samhandle med henne på hennes høyre side ca. 40 cm fra henne i de sekvensene hvor det skulle være nær kontakt, og trakk seg litt lengre unna i sekvenser hvor det skulle være lengre avstand mellom målpersonen og personalet. Alle sekvensene ble filmet og registrering og reliabilitetstesting ble foretatt etterpå. Observatørens oppgave var å passe på at tidsrammen for øktene ble holdt.

Responsdefinisjon og måling

Lyder ble definert som alle lyder Kari kom med, unntatt smattelyder, guttural harkelyder, og hosting. Vi tok ikke hensyn til styrken på ropin-

gen, på grunn av vansker med å skille mellom ulik styrke på ropingen. Det ble registrert om roping forekom eller ikke i ti sekunders perioder gjennom hele øktene (det vil si partiell intervallregistrering). Grafisk fremstilling av resultatene skjer i form av hvor mange prosenter av de ti sekunders periodene ropingen forekom i hver økt.

Personalopplæring

Tre personale fra skolen utgjorde personalet som samhandlet med Kari i løpet av analysene. Opplæringen skjedde ved at vi to ganger gikk gjennom alle betingelsene som skulle være med i analysene. Dette tok to-tre timer. I tillegg ble de ulike analysebetingelsene gjennomført en gang i fem minutters økter med alle tre til stede. Dette fungerte som en øvelse, og vi avklarte problemer etter hver økt. Under selve analysen var det anledning for personalet til å spørre i pausene mellom øktene, hvis de var usikre. Opplæring av personer som skulle registrere skjedde ved at de fikk forklart hvordan registreringen skulle gjøres. Deretter ble definisjon av roping gjennomgått.

Design

Det ble brukt en multielement design (Kazdin, 1994).

Prosedyre

Generelt: De ulike analysebetingelsene etterlignet mest mulig naturlige situasjoner som forekom i løpet av dagen. Den funksjonelle analysen foregikk ved at vi i løpet av ca. en time skiftet mellom ulike betingelser. Hver slik serie med økter ble utført to ganger pr. dag. Det forekom små variasjoner i hvor mange ganger hver betingelse ble gjennomført, som det framgår av resultatene. Det var pauser på noen minutter mellom noen økter. Da fikk hun oppmerksomhet og annen kontakt uavhengig av målatferd. Noen økter ble avløst av neste økt, uten pause. De ulike analysebetingelsene var slik:

Kontingent oppmerksomhet: Betingelsen innebar at Kari fikk oppmerksomhet kontingent på målatferden. Personalet satt ved siden av henne. Oppmerksomhet ble gitt ved forekomst av målatferd, i form av fire-fem sekunder hvor vi sa en setning som inneholdt navnet hennes.

Kontingent unnslippelse: Betingelsen gikk ut på at en tåteflaske ble holdt mot munnen hennes. Kari fikk en pause i drikkingen ved forekomst av roping, ved at flasken ble tatt bort og holdt borte fra henne i fem sekunder. Deretter ble flasken ført til munnen hennes igjen, og så videre.

Alene: Betingelsen gikk ut på at ingen var til stede og samhandlet med henne. Ett personale satt i enden av rommet og filmet. På grunn av hennes synshemming fant vi det unødvendig at alle forlot rommet. Filmingen startet når Kari og personalet som filmet henne hadde vært alene i ett minutt, og det hadde vært stille i rommet ett minutt.

Maskering: Under denne betingelsen satte personalet øretelefoner med musikk på henne. Musikken varierte, men var hele tiden kjent for

henne. Musikken ble spilt kontinuerlig og på normal styrke. Personalet satte seg et stykke unna henne etter at øretelefonene var satt på og satt der resten av økten for å sette dem på igjen hvis de falt av. Personalet gav ingen oppmerksomhet eller berøring utover å sette på øretelefoner i disse øktene.

Kontingent musikk: Betingelsen ble utført ved at en kassettspiller ble plassert på hennes høyre side, ca. en meter fra hodet. Ved roping satte vi på musikk i ca. fem sekunder. Musikken ble satt på igjen ved ny roping, og så videre. Ingen annen oppmerksomhet eller berøring ble gitt.

Kontinuerlig oppmerksomhet: Betingelsen innebar at Kari fikk oppmerksomhet fra personalet hele tiden, uavhengig av atferd (non-kontingent). Personalet satt ved siden av henne. Personalet ga ingen fysisk kontakt, men hun kunne ta på personalet. Oppmerksomhet ble gitt ved å lese fra en bok, og si setninger til henne som inneholdt hennes navn ("har du det bra", "liker du boka", pluss navn).

Reliabilitet

Opptak av 20 økter, fordelt på ulike betingelser, ble gått igjennom av forfatteren og en person som ikke kjente målpersonen. Vi registrerte uavhengig av hverandre om roping hadde forekommet eller ikke i ti sekunders intervall. Reliabilitet ble regnet ut ved punkt-for-punkt enighet, det vil si antall observasjoner vi var enige om delt på antall observasjoner vi var enige om pluss antall observasjoner vi var uenige om. Samlet enighet var 94 %, og varierte mellom 78 og 100 %.

Resultater

Resultatene viste at det var mest roping under betingelsene kon-

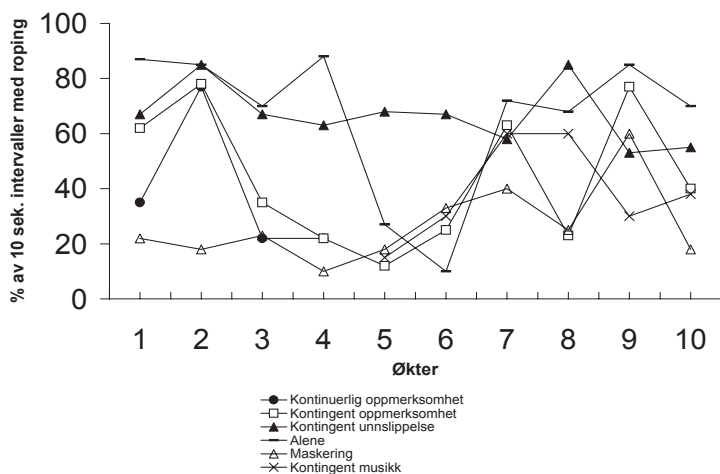

Fig. 1. Forekomst av roping under ulike betingelser.

tingent unnslippelse og alene. Det var minst roping under betingelsen maskering. Dette indikerer at to funksjoner av ropingen peker seg ut: Den er negativt forsterket ved at den medførte unnslippelse fra drikke. At roping forekom mye under alenebetingelsen og lite under maskering tyder på at ropingen også var automatisk, sensorisk forsterket.

Del 2: Behandling basert på funksjonelle analyser

Neste steg var å undersøke om det gikk an å redusere ropingen ut fra det vi fant ut om dens funksjoner. Vi valgte ut tre situasjoner i hennes dagligliv, og tilrettela disse.

Metode

Setting

All behandling foregikk i avdelingen hvor hun hadde skole. Avdelingen var et rom på ca. 30 x 20 meter hvor alle oppholdt seg. Det var seks barn og åtte voksne til stede på det meste, i perioder var det færre.

Responsdefinisjon og måling

Roping var definert som i del 1. Det samme gjelder i all hovedsak måten data er samlet inn og framstilt på.

Personalopplæring

De samme personene som deltok i den funksjonelle analysen samhandlet med Kari i de ulike situasjonene, i tillegg til ett personale som ikke hadde vært med på den funksjonelle analysen. Opplæringen skjedde ved at jeg hadde en ca. to timers samtale med de involverte. Situasjonene som behandlingen ble utført i var spredd over hele dagen slik at vi hadde muligheter til å snakke sammen før og etter hver situasjon.

Design

Vi brukte en ABAB-design (Kazdin, 1994) i to situasjoner, non-kontingent oppmerksomhet og alene på matte. I den tredje situasjonen, drikking, startet vi behandling uten å ta ny baseline. I denne situasjonen ble data fra hennes tidligere naturlige drikkesituasjon brukt som baseline. Dette innebar en AB-design. (Se beskrivelse av Drikkesituasjon nedenfor.)

Prosedyre

Non-kontingent oppmerksomhet: Kari satt ved et bord midt i rommet med en leketavle foran seg slik at hun kunne nå den med den ene armen. Personalet kjørte henne til bordet og håndledet henne til å begynne å leke med tavlen. Deretter satt hun alene. Etter ti minutter kom personalet bort til henne og satt seg ved hennes side og gav henne oppmerksomhet i ti minutter, ved å snakke til og ta på henne.

Oppmerksomhet ble ikke gitt kontinuerlig, men personalet ga oppmerksomhet som hun var vant med fra før, med høy intensitet. Andre personer i rommet tok ikke spesiell kontakt med henne. I løpet av tre dager gjennomført vi totalt fire baselineøkter med direkte påfølgende behandlingsøkter.

Alene på matte: Kari lå på en matte med noe mykt under hodet i en krok av rommet. En kassettpiller sto på et bord like ved henne. Det ble spilt musikk på lav styrke. Hun var alene etter at musikken ble satt på. Dette utgjorde baseline. Behandlingen skjedde ved at et personale kom bort etter ti minutter og satte øretelefoner på henne og skrudde opp lyden. Personalet gikk så unna men satte på igjen øretelefonene hvis de falt av. I løpet av tre dager gjennomførte vi totalt seks baselineøkter med direkte påfølgende behandlingsøkter.

Drikkesituasjon: Den funksjonelle analysen tydet på at situasjonen som hadde vært på dagsplanen var direkte ubehagelig for henne. Denne drikkesituasjonen inneholdt noen pauser, men i all hovedsak ble flasken de ti første minuttene holdt i kontakt med hennes munn kontinuerlig. Vi vurderte det som galt å utsette Kari for mer ubehag ved å ta baselinje i denne situasjonen og vi startet derfor behandling som innebar å endre situasjonen: Personalet satt ved hennes høyre side og gav drikke fra en flaske. Med ti sekunders intervaller ble det tatt en fem sekunders pause der flasken ble tatt bort fra munnen hennes. Oppmerksomhet og berøring ble gitt som under en vanlig sosial drikkesituasjon.

Reliabilitet

Reliabilitet ble målt som i del 1, i ti av 26 økter fordelt på situasjoner. Gjennomsnittlig enighet var 92 %, og varierte fra 84 til 100 %.

Resultater

Resultatene fra øktene med non-kontingent oppmerksomhet viser en kraftig reduksjon av roping i forhold til baseline (fig. 2).

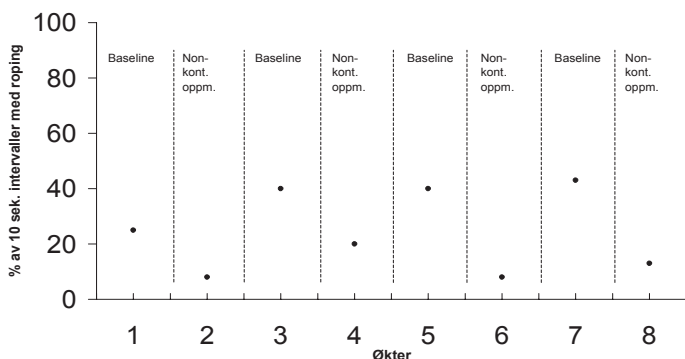

Fig. 2. Forekomst av roping når personen er alene (baseline) og når personen får

non-kontingent oppmerksomhet.

Resultatene fra øktene der hun var alene på matte og hørte musikk i øretelefoner viser omtrent en halvering av roping i forhold til baseline (fig. 3).

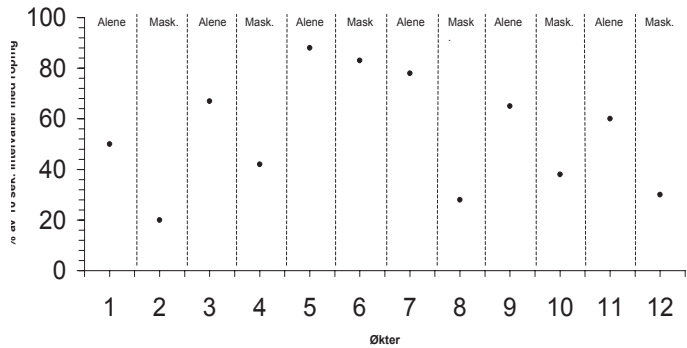

Fig.3. Forekomst av roping når personen er alene med musikk på avstand og musikk presentert gjennom øretelefoner (maskering).

Resultatene fra drikkesituasjonene med tidsbestemte pauser i presentasjon av drikke viser langt mindre roping enn under baseline. Det var i tillegg en synkende forekomst av roping utover i øktene (fig. 4).

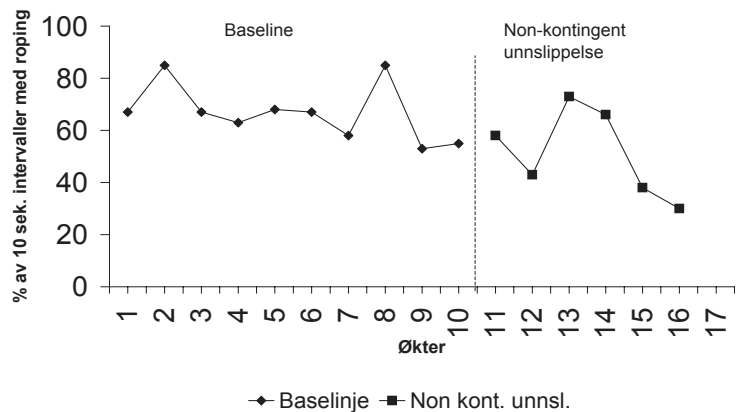

Fig. 4. Drikkesituasjon med tidsbestemte pauser i drikkingen (non-kontingent unnslippelse).

Generell diskusjon

Formålet med studien var å finne hvilke funksjoner roping hadde, og redusere roping med bakgrunn i dette. Det viste seg at ropingen i betydelig grad var opprettholdt ved unnslippelse av drikking (negativ forsterkning) og automatisk, sensorisk forsterkning. Studien viser med andre ord at eksperimentelle funksjonelle analyser kan være egnet til å finne funksjoner hos svaktfungerende personer som i utgangspunktet har høye forekomster av problematferd i en rekke ulike situasjoner. Behandling, som gikk ut på å tilrettelegge alenesituasjoner og drikkesituasjoner, ga alt i alt klart mindre forekomst av roping. Dette bekrefter at metodikken kan være verdifull, ikke minst fordi behandlingen ble utført under naturlige forhold og bør være gjennomførbar.

Det er viktig å drøfte hvorfor reduksjonene fant sted. Når det gjelder endringen av alenebetingelsen er det en god del forskning som sier noe om hvordan det går an å redusere automatisk, sensorisk forsterket atferd. Mange undersøkelser har vist at lite stimulering er etablerende operasjon for slik atferd (se f.eks. Berkson & Mason 1963; Warren & Burns 1970). Favell, McGimsey & Schell (1982) viste at slik selvskading gikk markant ned når alternative sensoriske stimuli ble presentert. Dette kalles gjerne "beriket miljø", særlig når alternative sensoriske stimuli presenteres på bred basis. Min studie er et eksempel på at det er mulig å redusere automatisk/sensorisk forsterket atferd ved hjelp av alternative stimuli. En viktig observasjon var også at det ikke var musikk i seg selv som førte til at målatferden ble redusert, men at musikken ble gitt gjennom øretelefoner. Dette tyder på at noe så enkelt som lydstyrke kan ha betydning.

Når det gjelder drikking er det mest sannsynlig at faste pauser i drikkingen medførte at situasjonen alt i alt ble mindre aversiv. I tillegg kan en spekulere på om det foregikk ekstinksjon, ved at pausene kom uavhengig av atferd. Grunnen til at hun opplevde drikking som aversiv kan for øvrig være lammelser og spasmer som gjorde det vanskelig å svelge. En framtidig mulighet kan være å lete etter mat og drikke som det er lettere og mindre aversivt for henne å innta. Ytterligere medisinske utredninger kan også være viktig. For øvrig er det viktig å understreke at dette var en person med et svært lite atferdsrepertoar. Hos slike personer er det generelt viktig å være forsiktig med å fjerne atferd.

Automatisk forsterket atferd er også behandlet ved hjelp av differensiell forsterkning (Iwata et al., 1993). Cowdery, Iwata & Pace (1990) viste at DRO, det vil si å presentere forsterkere avhengig av fravær av problematferd, var effektivt. DRA-prosedyrer, eller forsterkning av alternativ atferd, er også blitt brukt for å senke frekvens (Lockwood & Bourland, 1982). Bryterstyring kan bidra til at personen oppnår stimuli ved egen aktivitet, i form av vibrerende leker, musikk, kontakt med andre og lignende. En framtidig mulighet for personen i den foreliggende studien kan være å se på om det oppstår nyanser i hennes lyder, og om det går an å forsterke noen lyder, det vil si å gjøre dem til verbal

atferd/kommunikasjon. DRL; å presentere forsterkere avhengig av at problematferden forekommer sjelden, er nok et alternativ. DRI går ut på å forsterke atferder som er uforenlige med problematferden. I verste fall kan det være nødvendig å presentere aversive stimuli kontingent på problematferden, eller å hindre atferden mautelt eller fysisk på andre måter (Shore, & Iwata, 1999). Dette var imidlertid uaktuelt i denne studien, og blir først aktuelt når det dreier som atferd som er direkte farlig og når alternativer ikke fører fram. Generelt er det alltid mulig å kombinere metoder. Medikamenter kan heller ikke utelukkes.

Til slutt må det nevnes at behandlingsbetingelsene ble prøvd bare i korte perioder og at det ikke er sikkert at behandlingen nødvendigvis vil føre til en langsiktig reduksjon av roping. Det er imidlertid dekning for å si at resultatene er lovende med tanke på å komme fram til behandling som vil ha god effekt på sikt. Resultatene fra de funksjonelle analysene gir blant annet muligheter for å utforme enda flere former for behandling.

Referanser

- Berkson, G., & Mason, W. A. (1963). Stereotyped movements of mental defectives: 3. Situational effects. *American Journal of Mental Deficiency, 68*, 409–412.
- Bijou, S. W., Peterson, R. F., & Ault, M. H. (1968). A method to integrate descriptive and experimental field studies at the level of data and empirical concepts. *Journal of Applied Behavior Analysis, 1*, 175–191.
- Carr, E. G., Crighton, D. N., & Binkoff, J. A. (1980). Escape as a factor in the aggressive behavior of two retarded children. *Journal of Applied Behavior Analysis, 13*, 101–117.
- Carr, E. G. & Durand, M. V. (1985). Reducing behavior problems through functional communication training. *Journal of Applied Behavior Analysis, 18*, 111–126.
- Cowdery, G. E., Iwata, B. A., & Pace, G. M. (1990). Effects and side effects of DRO as treatment for self-injurious behavior. *Journal of Applied Behavior Analysis, 23*, 497–506.
- Durand, V. M. (1990). Severe behavior problems, a functional communication approach. Norsk utgave: *Funksjonell kommunikasjonstrening*. Nærbø: Haugtussa forlag, 1997.
- Favell, J. E., McGimsey, J. F. & Schell, R. M. (1982). Treatment of self-injury by providing alternate sensory activities. *Analysis and Intervention in Developmental Disabilities, 2*, 83–104.
- Iwata, B. A., Dorsey, M. F., Slifer, K. J., Bauman, K. E., & Richman, G. S. (1982). Toward a functional analysis of self-injury. *Analysis and Intervention in Developmental Disabilities, 2*, 3–20.
- Iwata, B. A., Vollmer, T. R., & Zarcone, J. R. (1993). Treatment classification and selection based on behavioral function. I R. V. Houten

- & S. Axelrod, *Behavior analysis and treatment* (ss. 101–125). New York: Plenum.
- Kazdin, A. E. (1994). *Behavior Modification in Applied Settings*. California: Brooks/ Cole.
- Kern, L., Mauk, J. E., Marder, T. J., & Mace, F. C. (1995). Functional analysis and intervention for breath holding. *Journal of Applied Behavior Analysis*, 28, 339–340.
- Lockwood, K., & Bourland, G. (1982). Reduction of self-injurious behaviors by reinforcement and toy use. *Mental Retardation*, 20, 169–173.
- Northup, J., Wacker, D. P., Sasso, G., Steege, M., Cigrand, K., Cook, J., & DeRaad, A. (1991). A brief functional analysis of aggressive and alternative behavior in an outpatient setting. *Journal of Applied Behavior Analysis*, 24, 509–522.
- O'Neill, R. E., Horner, R. H., Albin, R. W., Sprague, J. R., Storey, K., & Newton, J. S. (1997). *Functional Assessment and Program Development for Problem Behavior: A Practical Handbook*. California: Brooks/Cole.
- Rundskriv I-41/98 til lov om sosiale tjenester. *Rettigheter for og begrensninger og kontroll med bruk av tvang og makt m v overfor enkelte personer med psykiske utviklingshemming*. Sosial- og helsedepartementet.
- Shore, B. A. & Iwata, B. A. (1999). Assessment and treatment of behavior disorders maintained by nonsocial (automatic) reinforcement. I A. C. Repp & R. H. Horner, *Functional analysis of problem behavior: From effective assessment to effective support* (ss.) Belmont: Wadsworth Publishing Company.
- Touchette, P. E., MacDonald, R. F., & Langer, S. N. (1985). A scatter plott for identifying stimulus control of problem behavior. *Journal of Applied Behavior Analysis*, 18, 343–351.
- Warren, S. A., & Burns, N. R. (1970). Crib confinement as a factor in repetitive and stereotyped behavior in retardates. *Mental Retardation*, 8, 25–28.

Kontaktadresse:

Avdelingsleder Jørn Arve Vold
Boveiledningstjenesten, Fredrikstad kommune
Brønnerødli 9
1615 Fredrikstad
E-post: joav@fredrikstad.kommune.no
Telefon: 69 36 73 11/924 52962

